

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 234.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938892480/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ke.« De har Ret! De kjender ikke Gud. Derfor er De ulykkelig, derfor tvivler De nu om alt. Men naar han giver Dem Kjærligheden igjen vil De lære ham at kjende, og føle at han elskede Dem for dens Skyld. De taler saameget om Idealet! – Er det ikke en feilagtig Forestilling om det forstyrrede Guds-billedet der er blevet tilbage i Menneskesjælen efter Syndefaldet? De troede det gjemte Spiten til en Evighed – men denne Spire er visnet og forgaar, hvis ikke Christus planter den om i sin Have.»

Helene raug, men hun havde hørt Virginie med Opmærksomhed, og Muligheden af at hun havde Ret, var trængt ind i hendes Bevidsthed. Den fordringsløse unge Pige, som hverken blev fundet original eller interessant, havde instincmæssigt opfattet det Skjæve i den Idealisme som man troede hun sinter Begreb havde om.« – Helene var greben af hendes uskyldige Visdom og grublede i Stillehed over de simple Ord: De lod Kjærligheden herske – men den skal adlyde.

Fra denne Dag lod Virginie ikke Helene falde tilbage i sin forrige Ensomhed og Taushed. De gik sammen i Kirke, syede sammen Klædningsstykker til de Fattige, og om Aftenen læste Virginie Poul Møllers Ælvind Skaldaspiller høit. Slutningen rørte Helene dybt! da den gamle Heøning faar sine Børn og sin Harpe igjen af Christus, græd hun de mildeste Taarer hun havde grædt i lang Tid – men Englene og Virginie smilte!

En Dag da Virginie avertet kom ind, sad Helene med sit Arbeid i den ene Haand, og Hovedet skjult i den anden, der hvilede paa Bordpladen. Da hun hørte de lette Skridt nærme sig, løftede hun Ansigtet iveiret og betragtede sin unge Veninde med et Udtryk af usigelig Vemod og Smerte i de forgrædte Øine. »Hvor Mythen er smuk, om Baldur, som skulde grædes ud af Helheim!« sagde hun. »Men den er tillige sand – saaledes kan man ikke græde! der bliver altid et Punct hvor Graaden standser.« – »O nei!« udbrød Virginie. »Da Christus græd over Verdens Synd, blev Uskyldigheden udfriet af Dødens Vold. Og hans Taarer have Magt til at frelse Enhver, der har Hjerte til at begræde sig selv.« – Helene saae paa hende med et kjærligt og tillidsfuldt Blik, idet hun svarede: »Du finder altid det Ord, som trøster og beroliger mig, søde Virginie. Veed Du at der begynder at foregaae en stor Forandring i min Sjæl? Jeg – trøer!« og